

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobkyň: **a) B. N., b) N. B.**, zastoupená zákonnou zástupkyní žalobkyní ad a), proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. července 2015, č. j. OAM-77/ZA-ZA14-K07-2015, **t a k t o :**

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

Žalobkyně se žalobou podanou u Krajského soudu v Hradci Králové domáhaly zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým jim nebyla udělena mezinárodní ochrana dle § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí plyne, že žalobkyně a) podala za sebe a svou nezletilou dceru – žalobkyni b) – dne 26. 1. 2015 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále také jen ČR), v níž uvedla, že obě jsou státními občankami Ukrajiny, ukrajinské národnosti. Hlásí se k pravoslavnému křesťanství, nebyla nikdy členkou žádné politické stany či jiné organizace. Ukrajinu společně s dcerou opustila dne 25. 11. 2014, kvůli situaci v rodině, kdy na Ukrajině si

otec žalobkyně a) našel novou přítelkyni a žalobkyni a) sdělil, že pro ně doma není místo, že má i s dcerou odjet za manželem. Žalobkyně se proto i s dcerou rozhodla odstěhovat do ČR za svým manželem, otcem žalobkyně b), rovněž státním příslušníkem Ukrajiny, který má na území ČR povolen pobyt. Uvedla, že na návštěvě za svým manželem v ČR již byla opakovaně v letech 2013 a 2014, o mezinárodní ochranu nikdy nežádala. V průběhu pohovoru výše uvedené skutečnosti podrobněji rozvedla.

Žalovaný se po nastínění skutkového stavu věci následně v žalobou napadeném rozhodnutí zabýval důvody pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 12 - 14b zákona o azylu. Při svém rozhodování vycházel z výpovědí žalobkyně a) a informací, které shromáždil v průběhu správního řízení o situaci na Ukrajině, zejména ve vztahu k situaci politické, bezpečnostní a stavu dodržování lidských práv. Po jejich zhodnocení dospěl k závěru, že zde není dán žádný z důvodů pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany.

II. Obsah žaloby

Žalobkyně a) v žalobě namítá nedostatečné zjištění skutkového stavu věci žalovaným. Nesouhlasí se závěrem žalovaného o tom, že jim na Ukrajině nehrozí nebezpečí nelidského zacházení. Uvedla, že její otec a její sestry ji na Ukrajině nechtějí, nekomunikují s ní. Nemá s dcerou kde bydlet, nemůže pracovat, protože se o ni musí starat a je odkázána na pomoc manžela, který pracuje v ČR. Sociální dávky jsou pro žalobkyně nedostatečné, v případě návratu na Ukrajinu by se jejich situace zhoršila, byly by ohroženy na životě nedostatkem potravy a nutnou životní úrovní. Dále napadá závěr žalovaného o tom, že situace na Ukrajině není vážná, ani nebezpečná a že její obavy z ozbrojeného konfliktu nejsou opodstatněné. Necítí se na Ukrajině bezpečně, a přestože k případným střetům nedochází na celém území Ukrajiny, nezaručuje tato země adekvátní podmínky pro výchovu nezletilého dítěte. Napadené rozhodnutí žalovaného považuje za nezákonné, navrhla, aby jej soud zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost žaloby, s níž nesouhlasí, odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, protokol o pohovoru, použité informace o zemi původu a na vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. Zrekapituloval žalobkyni a) uvedené důvody pro podání žádosti o mezinárodní ochranu a po provedeném dokazování dospěl k jednoznačnému závěru, že žalobkyně ve vlasti neměly žádné potíže relevantní z pohledu možného udělení mezinárodní ochrany v některé z jejích forem a ani v případě návratu jim nehrozí nebezpečí vážné újmy. Žalobní námitky se pak shodují s důvody podání žádosti o mezinárodní ochranu, nepřinášejí žádná nová skutková tvrzení. Navrhl zamítnutí žaloby v celém rozsahu.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a to bez

nařízení jednání, když s tímto postupem žalobkyně a žalovaný vyjádřili výslovný souhlas ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s.

Soud v řízení zkonstatoval obsah správního spisu, z něhož se podává, že dne 26. 1. 2015 podala žalobkyně a) jménem svým a své nezletilé dcery – žalobkyně b) – žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Stejného dne s ní byl proveden pohovor, v jehož průběhu důvody podané žádosti rozvedla. Uvedla, že na Ukrajině žila společně s nezl. dcerou u svého otce v obci Rosishka v Zakarpatské oblasti. Ke svému životu sdělila, že sňatek uzavřela v roce 2009, již v té době manžel pobýval v ČR a za žalobkyní a) dojížděl dvakrát do roka na Ukrajinu. Obdobně i žalobkyně (nejdříve sama, později i s dcerou) dojížděla dvakrát do roka za manželem do ČR. Dne 24. 11. 2014 za nimi na Ukrajinu přijel manžel žalobkyně a) s tím, že s ním obě odjedou na tři měsíce do ČR. Otec žalobkyně a) této začal naznačovat, že s manželem a jejich dcerou jsou rodina a měli by zůstat spolu na území ČR. Uvedené jí zopakoval, když mu z ČR volala a chtěla se i s dcerou na Ukrajinu vrátit. O udělení mezinárodní ochrany žádá proto, že chce žít společně se svým manželem a dcerou. Manžel žalobkyně a) má povolení k pobytu na území ČR, každé dva roky musí žádat o prodloužení, na území ČR rovněž podniká. Žalobkyně a) nikdy nebyla členkou žádné politické strany ani jiného hnutí, nebyla politicky ani veřejně nikterak aktivní, s cestováním na nebo z Ukrajiny neměly ona ani nezl. dcera žádné problémy. Rovněž neměly problémy se státními orgány, žalobkyně a) v této souvislosti zmínila jen problémy se sociálním úřadem ve vztahu k vyplácení sociálních dávek. Žalobkyně a) požádala o udělení mezinárodní ochrany pro sebe a svou nezl. dceru až ve chvíli, kdy jim skončila doba tří měsíců k možnému pobytu na území ČR. Dříve žádost nepodala, protože se bála, že by jí její dcera mohla později vyčítat, že chtěla žít na Ukrajině, když však z vyjádření svého otce pochopila, že nechce, aby se vrátily zpět na Ukrajinu, neměla na vybranou. Uvedla, že se ničeho konkrétního na území Ukrajiny neobává, jen neví, kam by s nezletilou dcerou šly, když její rodina na Ukrajině o ně nemá zájem. Na území ČR má žalobkyně a) manžela a žalobkyně b) otce, který pracuje a je schopen je zajistit. Pokud by se měl vrátit i manžel žalobkyně a), tato se obává, že by musel nastoupit do armády, protože mu na Ukrajině přišel povolávací dopis. S dostupností lékařské péče v zemi původu žalobkyně problémy neměly, respektive žalobkyně a) k tomuto uvedla, že v jednom případě lékařka nepoznala v případě nezl. dcery z čeho u ní vznikla alergie, musela s dcerou jet až do Užhorodu vzdáleného 300 km, kde jí byla zjištěna potravinová alergie. Dostávala léky a musela držet dietu.

Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Při posouzení žádosti žalobkyň žalovaný konkrétně vycházel z Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky ze dne 15. 1. 2015, Zprávy Freedom House ze dne 28. 1. 2015, Výroční zprávy Human Rights Watch ze dne 29. 1. 2015, Výroční zprávy Amnesty International ze dne 25. 2. 2015, Informací MZV ČR č. j. 98848/2014-LPTP ze dne 21. 5. 2015 a č. j. 98524/2014/LPTP ze dne 16. 4. 2014, Zprávy Úřadu vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 15. 2. 2015, Informace MZV ČR č. j. 11015/2014-LPTP ze dne 1. 8. 2014 a Infobanky ČTK „Země světa Ukrajina“ v aktuálním znění. Ze všech výše uvedených důkazů potom vyplývá, že ve státě nedochází k politickým perzekucím, nejsou porušována lidská práva menšin a lidskoprávní problémy nejsou politického rázu. Situace na západě a středu země je klidná.

Žalobkyně a) využila možnosti se s uvedenými podklady pro rozhodnutí seznámit, nenavrhla doplnění žádných konkrétních důkazů a k uvedeným informacím se nevyjádřila, pouze zopakovala nezájem svého otce, kterému na Ukrajinu volala a obavu z nástupu jejího manžela do armády.

Pokud jde o samotné právní hodnocení přezkoumávané věci, krajský soud se zabýval žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného a to optikou v žalobě uplatněných žalobních bodů. Krajský soud dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobkyněmi podané žaloby z důvodů, jak jsou popsány níže.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec splňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný posuzoval žádost žalobkyň na základě výpovědí žalobkyně a) a výše uvedených zpráv a informací o situaci v jejich zemi původu. Žalobou napadené rozhodnutí dle názoru krajského soudu netrpí vadou nedostatečného zjištění skutkového stavu věci ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“). Žalobkyně a) neuvedla žádné relevantní skutečnosti, ze kterých by bylo možné učinit závěr o tom, že žalobkyně jsou v zemi původu pronásledovány ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu nebo že by mohly mít důvodnou obavu z pronásledování pro některý z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, jejichž výčet je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další.

Jediné skutečnosti, které žalobkyně a) v žalobě (a předtím ve své žádosti) uvádí, a ze kterých dovozuje důvody pro udělení mezinárodní ochrany, je skutečnost, že se na Ukrajině nemá kam vrátit, když s ní její otec a zbytek rodiny nekomunikuje a nestojí o její návrat, přání žít spolu se svým manželem a dále její tvrzení, že se v zemi původu necítí bezpečně, protože jí neposkytuje dostatečné podmínky pro výchovu nezletilé žalobkyně b). Uvedené skutečnosti však nelze podřadit taxativně uvedeným důvodům pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 12 zákona o azylu, jak správně vysvětlil a odůvodnil žalovaný, který v tomto směru odkázal na již ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které ekonomická nouze v zemi původu, existence rodinných vazeb na území ČR, jakož i snaha o legalizaci pobytu v ČR prostřednictvím žádosti o mezinárodní ochranu, jsou neslučitelné s důvody pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu.

Z výpovědí žalobkyně je rovněž zřejmé, že v minulosti manžela v ČR opakovaně navštěvovala a poté se bez jakýchkoliv potíží vracela zpět na Ukrajinu, což měla původně v úmyslu i nyní. Žádost o mezinárodní ochranu nepodala ihned po svém příjezdu do ČR, ale až po vypršení tříměsíčního víza, neboť jak sama uvedla, když pochopila, že její otec nechce, aby se s dcerou na Ukrajinu vrátily, neměla jinou možnost. K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu krajský soud odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 423/2004 ze dne 20. 10. 2005 a č. j. 2 Azs 137/2005 ze dne 9. 2. 2006 (všechny zde citované rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz), v nichž se uvádí, že *....„o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.“* V rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 119/2004 ze dne 13. 1. 2005 je uvedeno: *„Jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě.“* Krajský soud zdůrazňuje, že poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území České republiky a nelze jej zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Azs 37/2003 ze dne 22. 1. 2014). Citovaného zákona mohla a měla žalobkyně využít k realizaci svého soukromého života, tj. soužití s manželem a dcerou na území ČR, neboť takové instituty jsou v něm obsaženy a nikoli k uvedenému účelu zneužívat zákon o azylu.

Žalobní námitka stran nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci žalovaným je nedůvodná nejen s ohledem na výše uvedené, ale rovněž s odkazem na ustálenou rozhodovací činnost Nejvyššího správního soudu, který ve svém rozhodnutí č. j. 3 Azs 18/2004 – 37 ze dne 13. 4. 2004, uvedl, že... *„pokud stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí pouze námitky obecného charakteru, aniž upřesňuje, které konkrétní důkazy či podklady pro rozhodnutí žalovaného v odůvodnění jeho rozhodnutí chybí, je takové tvrzení bez uvedení konkrétních skutečností nedůvodné. Nejvyšší správní soud vychází z premisy "necht' si každý střeží svá práva" proto nemůže stěžovatelka v kasační stížnosti úspěšně namítat, že správní orgán či soud v předcházejícím řízení nezjistily důsledně skutečný stav věcí, pokud sama neuvádí skutečnosti či důkazy, které pro takové tvrzení svědčí.“* Výše uvedené závěry lze jednoznačně vztáhnout obecně i na tvrzení subjektu v procesním postavení žalobce v řízení před správním soudem.

Nad rámec výše uvedeného považuje krajský soud za důležité zdůraznit skutečnost, že žalobkyně a) začala důvody pro udělení mezinárodní ochrany hledat až v písemném odůvodnění správního rozhodnutí o jejím neudělení, v tom smyslu rovněž konstruovala žalobní body. Od samého počátku správního řízení se nijak netajila tím, že jediným motivem a důvodem pro který by chtěla na území České republiky zůstat je to, že chce žít společně se svým manželem a žalobkyní b) zde,

protože se nepohodla se svým otcem, u kterého obě žalobkyně dosud na Ukrajině žily.

Za správné a zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné, považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který sice zohledňuje rodinné vazby, ale uplatňuje se toliko vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobkyň shledán zákonný podklad, neboť žalobkyně nejsou rodinnými příslušnicemi azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 zákona o azylu. Manžel žalobkyně a) a otec žalobkyně b) je rovněž státním příslušníkem Ukrajiny, na území České republiky má však povolen pobyt a nepoživá mezinárodní ochrany v žádné z jejích podob.

Podle § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Udělení humanitárního azylu je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Na udělení azylu z humanitárního důvodu není právní nárok. Pokud žalovaný odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální, ekonomické situace a zdravotního stavu a věku žalobkyň (uvedené skutečnosti zhodnotil na straně 7 napadeného rozhodnutí) neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud považuje učiněný závěr za přezkoumatelný. K udělení azylu z humanitárních důvodů se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud. Lze tak odkázat na jeho rozhodnutí č. j. Azs 8/2004 ze dne 11. 3. 2004, ze kterého vyplývá, že: *„Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výtyky ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu“.* Soud konstatuje, že rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu žalobkyním je v souladu se zákonem. Ten měl dostatek podkladů a informací i od samotných žalobkyň, z nichž nebylo možno na případnou důvodnost tohoto postupu usoudit. Žalovaný při posouzení důvodů dle § 14 zákona o azylu nevybočil z mezí stanovených zákonem a jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou.

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňují-li žalobkyně důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobkyně a), tak z informací získaných v průběhu správního řízení a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobkyním hrozí pro případ návratu skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není, přičemž konstatoval, že zejména žalobkyně a) - v této souvislosti je zohledněna skutečnost, že žalobkyni b) jsou v současnosti 4 roky - v zemi původu nikdy neměla potíže se státními orgány, ve vlasti proti ní nebylo a není vedeno trestní stíhání. Z pohledu doplňkové ochrany se opětovně zabýval všemi žalobkyní tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany, pokud jde o bezpečnostní situaci, žalovaný uvedl, že v době rozhodování o žádosti žalobkyň na Ukrajině neprobíhal takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobkyním za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

Konstatoval, že zhoršená bezpečnostní situace přetrvává pouze v Doněcké a Luhanské oblasti, tedy na jihovýchodě Ukrajiny, ve zbytku země je bezpečnostní situace klidná a stabilní. Vyhodnotil, že žalobkyně pochází ze západní části Ukrajiny, ze Zakarpatské oblasti, která je od těchto dvou oblastí velmi vzdálená a není uvedenými lokálními střety bezprostředně zasažena. Občané Ukrajiny své případné aktuální potíže řeší prostým přestěhováním v rámci Ukrajiny.

Krajský soud konstatuje, že Nejvyšší správní soud k bezpečnostní situaci na Ukrajině uvedl, že *„na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“* (podle usnesení NSS ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, či usnesení ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014 - 26). Na uvedená rozhodnutí odkazuje Nejvyšší správní soud i ve svých pozdějších rozhodnutích, je tedy zřejmé, že i rozhodovací činnost Nejvyššího správního soudu při hodnocení bezpečnostní situace na Ukrajině aktuálně nedoznala žádných změn. Žalovaný dále s odkazem na informaci MZV č.j. 98848/2015-LPTP ze dne 21. 5. 2015 uvedl, že neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu nehrozí po návratu do vlasti postih ze strany státních orgánů. Případné vycestování žalobkyň nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR. Žalovaný hodnotil i skutečnost, že manžel žalobkyně pobývá na území ČR v rámci povoleného pobytu, v této souvislosti citoval judikaturu NSS, dle které ani samotná existence rodinných vazeb na území ČR nemůže být důvodem k udělení mezinárodní ochrany v žádné její podobě. Soud má po provedeném přezkumu za to, že žalovaný se v odůvodnění i této části rozhodnutí zabýval všemi zákonnými důvody pro udělení některé z forem doplňkové ochrany, jakož i posouzením jednotlivých hledisek vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona a azylu (viz strany 8 až 10 napadeného rozhodnutí). Důvody pro postup dle § 14b zákona o azylu nebyly soudem v daném v případě rovněž zjištěny, jak správně uzavřel a odůvodnil žalovaný. Se závěry žalovaného a odůvodněním i této části rozhodnutí se soud ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, tak, jak připouští rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, podle kterého: *„je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.“*

Krajský soud tak, veden výše uvedenými úvahami, dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto mu nezbylo než ji v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Ve věci měl úspěch žalovaný, ten však náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně krajský soud ze správního spisu ani nezjistil, že by mu nějaké náklady nad

rámec jeho úřední činnosti v souvislosti se soudním řízením vznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz

V Hradci Králové 22. srpna 2016

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně